

handling. Det bør også sikres, at rekviritus får rimelige muligheder for at varetage sine interesser.

Retsplejerådet finder, at behovet for at komme i forbindelse med rekviritus i forbindelse med forretningens foretagelse må tillægges betydelig vægt i umiddelbare fagedforretninger, og det foreslås derfor at udforme *værnetingsreglen* på samme måde som i forbudssager ved at henvise til værnetingsreglerne i retsplejelovens §§ 235-240 og § 248 suppleret med en henvisning til de almindelige fagedretlige værnetingsregler for de tilfælde, hvor rekviritus er processuel udlænding samt – af hensyn til EF-domskonventionen – af en henvisning til retsplejelovens § 247.

For at give rekviritus mulighed for at bedømme rekvirentens krav og forberede sine indsigelser og for at sikre, at fogedsagen fra starten berammes til foretagelse hos en medarbejder ved fogedretten, der har kompetence til at gennemføre forretningen, foreslår Retsplejerådet, at det kræves, at rekvirenten indgiver en *skriftlig anmodning* til fogedretten. Anmodningen bør efter Retsplejerådets opfattelse være lige så fyldestgørende som en stævning, hvilket navnlig betyder, at anmodningen skal indeholde en påstand og en sagsfremstilling, som er tilstrækkelig fyldestgørende til at begrunde påstanden. Anmodningen bør endvidere angive, hvilke dokumenter rekvirenten agter at påberåbe sig. Ved rekvirenten allerede ved anmodningens indgivelse til fogedretten, at der vil blive et behov for bevisførelse i videre omfang, fordi rekviritus bestrider rekvirentens krav, bør dette angives i anmodningen.

Retsplejerådet foreslår derfor, at bestemmelserne i retsplejelovens §§ 348-349 om stævninger i civile sager overføres til retsplejelovens kapitel 55.

I civile sager *forkyndes* stævningen for sagsøgte, som samtidig får udleveret en genpart af stævningen og de påberåbte bilag, mens rekviritus i umiddelbare fagedforretninger efter gældende ret typisk indkaldes ved en tilsigelse, som blot angiver karakteren af rekvirentens krav og følgerne af udeblivelse. Rekviritus har således reelt ingen mulighed for at bedømme rekvirentens krav før afholdelsen af det fagedretsmøde, hvorunder rekviritationen med bilag fremlægges. I de tilfælde, hvor rekviritus ikke kan godkende rekvirentens krav, vil det derfor ofte være nødvendigt at udsætte forretningen for at give rekviritus lejlighed til at forberede sine indsigelser.

Retsplejerådet finder den nugældende ordning uhensigtsmæssig og mindre betryggende for rekviritus og foreslår derfor, at indkaldelsen af rekviritus altid skal ske ved påtegning på rekvirentens anmodning og således, at rekviritus allerede i forbindelse med indkaldelsen får overladt en genpart af anmod-

ningen med tilhørende bilag. Indkaldelsen af rekviritus bør efter Retsplejerådets opfattelse ske med et sådant varsel, at rekviritus reelt får mulighed for at forberede sig, men varslet bør på den anden side set ikke være så langt som i civile sager, da det netop ofte vil være afgørende for rekvirenten, at fagedforretningen kan gennemføres relativt hurtigt. Retsplejerådet har fundet, at et varsel på 7 dage må være passende, men finder dog, at der i særlige tilfælde, hvor der er behov for en meget hurtig reaktion på rekvirentens anmodning, bør være mulighed for at fastsætte et kortere varsel. Det foreslås derfor, at fogedrettens adgang til efter en konkret vurdering at nedsætte varslet til aftens varsel opretholdes uændret. Kan anmodningen ikke forkyndes for rekviritus eller en anden, som kan modtage forkyndelse på hans vegne – og kan anmodningen ikke fremmes uden underretning efter § 493, stk. 2 – kan fogedretten forkynde anmodningen i Statstidende.

Retsplejerådet har overvejet, om den bestående adgang til i visse tilfælde at foretage forretningen helt *uden forudgående underretning* af rekviritus, jf. retsplejelovens § 493, stk. 2, bør opretholdes, idet en sådan fremgangsmåde kan forekomme særlig betænkelig i tilfælde, hvor rekvirentens krav ikke er fastslået eller anerkendt af rekviritus forud for forretningens foretagelse. Rådet har imidlertid fundet, at hensynet til tvangsfuldbyrdsens effektivitet gør det nødvendigt at opretholde reglen, men Retsplejerådet fremhæver, at den kun helt undtagelsesvis bør anvendes i sager om udsættelse af beboet lejemål, og at den i andre tilfælde bør anvendes med den yderste forsigtighed.

Træffes rekviritus ikke under en umiddelbar fagedforretning på bopælen, kan fogedretten udsætte forretningen i medfør af retsplejelovens § 495, stk. 3 – der af rådet foreslås gjort anvendelig på umiddelbare fagedforretninger – hvis det findes betænkeligt at fremme forretningen uden rekviriti tilstedeværelse. Kan rekvirenten alene sandsynliggøre sit krav og der et særligt påtrængende behov for at gennemføre forretningen på trods af rekviriti fravær, kan forretningen eventuelt fremmes mod sikkerhedsstillelse i medfør af reglen i forslaget § 597, stk. 1, 2. pkt. Der kan f.eks. også forekomme tilfælde, hvor fogedretten bør kunne udsætte forretningen i medfør af retsplejelovens § 502, stk. 1, nr. 2, der foreslås gjort anvendelig på behandlingen af umiddelbare fagedforretninger. En udsættelse i medfør af denne bestemmelse vil ifølge Retsplejerådet bl.a. kunne komme på tale, hvis rekvirenten begærer sig indsat i besiddelse af en fast ejendom solgt på betinget skøde, uagtet køber har anlagt sag med påstand om mangelfuld opfyldelse af handelen fra sælgerens side.